

**List okólny Kongregacji Kultu Bożego
o przygotowaniu i obchodzeniu Świąt Paschalnych
"Paschalis sollemnitatis"*
(16 stycznia 1988)**

WSTĘP

1. Obrzędy uroczystości paschalnej i całego Wielkiego Tygodnia, odnowione najpierw przez Piusa XII w latach 1951 i 1955, zostały przyjęte z radością przez wszystkie Kościoły obrządku rzymskiego **1**. Sobór Watykański II, zwłaszcza w swojej Konstytucji o świętej liturgii, wydobył na światło Paschalne Misterium Chrystusa i przypomniał, że z tego misterium czerpią moc wszystkie sakramenty i sakramentalia **2**.

2. Podobnie jak tydzień bierze początek i osiąga szczyt w obchodzeniu dnia Pańskiego, który zawsze ma charakter paschalny, tak szczyt całego roku liturgicznego jaśnieje w świętym paschalnym Triduum Męki i Zmartwychwstania Pańskiego **3**, do którego przygotowujemy się w Okresie Wielkiego Postu i które przedłużamy w radości w ciągu pięćdziesięciu dni.

3. W wielu regionach chrześcijańskiego świata wierni razem z pasterzami bardzo cenią sobie te obrzędy i licznie w nich uczestniczą z prawdziwym duchowym pożytkiem. W niektórych jednak okolicach gorąca pobożność, z jaką początkowo została przyjęta odnowa Wigilii Paschalnej, z upływem czasu zaczyna stygnąć.

W niektórych miejscowościach do tego stopnia nieznana jest sama istota Wigilii, że traktuje się ją jak Mszę wieczorną oraz sprawuje się w ten sam sposób i w tym samym czasie, w jakim zwykło się celebrować Mszę niedzielną w poprzedzający ją sobotni wieczór.

Gdzie indziej nie zachowuje się odpowiedniej pory sprawowania obrzędów świętego Triduum. Ponieważ zaś różne nabożeństwa nierzadko odbywają się w dogodniejszych godzinach, wierni chętniej w nich uczestniczą niż w obrzędach liturgicznych. Trudności te wynikają bez wątpienia szczególnie z niedostatecznej u duchowieństwa i wiernych znajomości Paschalnego Misterium jako ośrodka roku liturgicznego i chrześcijańskiego życia **4**.

4. Czas ferii, który w wielu okolicach zbiega się z Wielkim Tygodniem, a także mentalność dzisiejszego społeczeństwa stwarza jeszcze jedną przeszkodę utrudniającą wiernym udział w obrzędach liturgicznych.

5. Wziąwszy to wszystko pod uwagę, a także uwzględniając dotychczasowe doświadczenia, Kongregacja Kultu Bożego uznała za stosowne przypomnieć pewne elementy doktrynalne i duszpasterskie, a także różne zasady podane w odniesieniu do Wielkiego Tygodnia. Pozostałe przepisy zamieszczone w księgach liturgicznych odnośnie do Okresu Wielkiego Postu, Wielkiego Tygodnia, Paschalnego Triduum i Okresu Wielkanocnego, zachowują swoją moc, chyba, że w tym dokumencie są inaczej interpretowane.

Niniejszy dokument ponownie przypomina te sprawy, aby możliwie jak najlepiej były sprawowane największe tajemnice Odkupienia i aby wszyscy wierni mogli w nich owocniej uczestniczyć **5**.

PRZYPISY

1 Por. ŚWIĘTA KONGREGACJA OBRZĘDÓW, dekret Dominicae Resurrectionis (9 II 1951): AAS 43(1951) 128-137; dekret Maxima Redemptionis nostrae mysteria (16 XI 1955): AAS 47(1955) 836 - 847.

2 Por. KL 5. 6. 61.

3 Ogólne normy roku liturgicznego i kalendarza, nr 18.

4 Por. DB 15.

5 Por. ŚWIĘTA KONGREGACJA OBRZĘDÓW, dekret Maxima Redemptionis nostrae mysteria (16 XI 1955): AAS 47(1955) 836-847.